



**10. szám.**  
 Szeptember 3-án 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.  
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 firt., 6 hóra jan.—jun. 3 firt., és 3 hóra  
 jan.—mart. 1 firt 50 kr. — Előfizethetni milder. postahivatalnál és könyvárusnál. —  
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

**XV. kötet.**

## A HÓHÉR FIA.

Nyolczvanhárom esztendő s már  
 Az öreg mestro Tita  
 A római hóhér, a ki  
 Sok kész embert megkurtíta.

Csak kétszáz ötvenkét gyilkost  
 Nyakazott le életében.  
 Saját becses kezeivel  
 Fejüket levéve szépen.

Hát még a sok rosz leányzó,  
 Kiket megseprűzött hajdan,  
 Hát a sok gonosz eretnek,  
 Kiket kifőzött olajban!

No de megvénül az ember  
 S akkor előveszi a gond;  
 Ki örzi meg majd a hazát,  
 Hogyha mi is elszakadunk?!

Hol kap Róma hóhért, hogyha  
 Az öreg *csamangó* kidül?  
 Az újabb succrescentiát  
 Honnan várhatja és kitül?

Ki fogja oly accurate  
 Az ember fejét lecsapni?  
 Mindent lehet a világon,  
 Csak hóhért nehéz már kapni.

Ám a hóhérnak fia van  
 S galambot nem költhet a sas.  
 Az oroslány, gyöngö szívü  
 Báránnyal nem lehet hasas.

Signor Tita a fiának  
 Igen jó nevelést adott.  
 Vett neki egy kis gillotint  
 És egy kis játszó vérpadot.

Megtanítá fejet vágni!  
 Nyaktilóval hogyan öljön;  
 Elsőbb in anima vili  
 Kutyafiún, macskakölykön.

Denevéren a kiszegzést,  
 Eleven nyúzást békákon,  
 Csikón, tinón a bélyegzést,  
 S kinzó vallasát a rákon.

S mikor a fiú szépen ki-  
 Tanulta a mesterséget,  
 Megszökött, hagyván faképnél  
 Apját, s a tanári széket.

A megvénült maestro nagyon  
 Elbúsult e perfidián,  
 Azt vélve, hogy magzatánál  
 E futás karakter-hiány.



Évek mulva visszatérem  
 Vándorlásából a kamasz,  
 Hogy ne tanult volna semmit,  
 Az ellen nem lehet panasz.

„A minek neveltél, úgymond,  
 Még több lettem, s hozzá úr is!  
 De tökéletesítve, mint  
 — Doktor utriusque juris“ . . .

**K—s M—n.**

### Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Semi se nem abrazolya olyan accuratusan világ alapotyát, ezt a mostani szípet, mint időjárása az esztendőben.

Kezdöte esztendő a tilen. No az maskor izz egy szokas. Hideg volt; csak gondoltunk, így jó, anal lesz meleg nagyobb; hideg idő csak provisorium; definitivum kanikulaban lesz. Nem minden honap Februarius!

Azutan egy kicsit tavasz let; aztan gyüt fagy; elfagyta magat minden. No no, montunk: a Marcius mindig hazard, mindig nagyon reszkiroz. Marciusnak nem kel felülnyi magunkat. Csak had dühöskögye ki magat idő, had agya ki mirgit; azutan majd anal melegeben leszünk.

Aztan meg hidegeben letünk. S nem csak magunk fütötünk magunknak, mig mas is fütöte nekünk. No jól van; biztatunk egymast: Ez az Aprilis, ez változando, ere nem kel anyi semit. Mig nem tiszta latkör; időjarasnak nincs semi programja. De ha ezer hangulat lecsilapodik, akor varhatunk majd meleg időket.

Mind elfagyot uborka, dinye, tök!

Helyesen van, mondotunk: „Kühler May!“ ez kel nekünk. Ilyen idő kel, hogy virmes reménysigeeket lehüese. Vigyen a tatar dinyit, szö-löt! csak egyib legyen. Mi vetünk reménysiget külföldi növényekbe! jó idő ez a Krumplira. Ara majd lesz meleg elig ezutan!

Had a Junius izz csak úgy bundaban latogata benünket, mint a töbi.

Hja, montunk, mig ninesen az idő eligi megirve ara, hogy a nap ujanan kisüsön; de majd mig olyan meleg izz lesz, hogy magyar ember

mig az inget izz odahagya magarul. Csak varjunk be a Juliuat.

Jajajajaj, az volt mig a legroszabb. Nem izz akarom raja emlikeznyi. Alig gyüt egy kis meleg szil, mingyar elkergete hideg szil, alig derülte ki egy kicsit, megint csak beborulta; alig tartunk ki boldog reminsigben foro kebelünket, csak megint be kelete gombolkoznyi nyakig.

It gyün vigtíre Kanikula! Most következik mar a mi időnk! Elig sok rosztat kialtunk mar; Europai sulyegyen megkivanja, hogy ugyananyi jot izz megszenvegyünk. Most virad mar nekünk, mikor rövidül nap.

Aj, dehogy! Hiszen nem *Canicula* ez az idő, hanem *Canistota mater*! — Nem izz hiszek, hogy nem az „Ursa major“ az időn az uralkodo planeta.

Pedig anyi nevezetes nap van eben az Augustusban, a mikor az ember idő megváltozasat varhatya, hold izz közel gyün földhöz; de csak doktor Schofka job wetterprofét marad, mint a Presse, s egisz változas abul csak al, hogy a hol edig eset jig, ot most esik ho. Mar szankaznak izz.

In izz tehat szomoruan nizek vigig dinyeim keseredet alapotyán: — a türkezdtan lefonyata, a versaillesi lekulata gyümölcsit; a napoleon meg se mozdul, s a viktoría csak periferiájában növekedik, de nem lesz az, a mi Krimiban volt; — azt mondok: gyertek ides zöld reminsigeim, besavanyitalak in titeket uborkanak.

Is így telettünk ki az idin a nyarbul.

Alazatos szolgálja

**Tallérossy von Zebulon.**

## Székely adomák.

### Két borvizes székely furcsa esete.

Találkozik két borvizes székely atyafi Fejérvár alatt. Az egyik Abrudbányáról jö, hol a borvizet jó áron eladta, a másik oda siet tele üvegeivel. Mig a lovak a város melletti gyepen legelnek, a két atyafi a találkozás örömeire vigan pálinkáz, úgy hogy kissé meg is gajdulnak. Miután a lovak jól kinyugodták magukat, a pálinkával betelt gazdák sebesen szerszámoznak, befognak, s barátságos bucsu után gyorsan indul mindenik a maga útjára. Örvend a felfelé siető atyafi, hogy lovai a rosz ut daczára oly könnyedén viszik a szekeret, még ostor sem kell nekik. Zalathnán megállit a piacon. Egy arra sétáló bányatiszt megszólítja: „Van-e borvize atyafi?” „Vagyon ám”, volt a rövid válasz. Nehány szóval megalkusznak, a bányatiszt foglalót ad, megmutatja szállását, s azzal távozik. A székely oda hajt, s hozzá fog a kirakodáshoz. Kivesz egy üveget, üres, — veszi a másikat, üres, veszi a harmadikat, üres, rendre kiszedi mind, és valamennyi mind üres! Bámul, csodálkozik, csoválja a fejét, mi történhetett vele? miféle ördög játéka ez? Kevés tétova után visszaadja a foglalót, azon mentséggel: hogy az ördögök kiitták a borvizét; aztán sietve befogja a jó két sárgát, visszaindit, s nagy sebességgel halad, nem is igen nyugtat; ha valahogy utólréne azt a másikat. De biz azt csak otthon érte utól, mikor épen lerakodott, s egész családjával meglepetve bámult a tele üvegeken.

Kevés szóváltás után tisztába jöttek, hogy bizony ök Fejérvár alatt ott az utszélien a találkozás alkalmával kissé többet ittak, mint kellett volna, s ködös fővel szekeret cseréltek. A mi józan fővel is könnyen megtörténhetik, miután a borvizes szekerek oly igen hasonlítanak egymáshoz.

### Az ovatos gazda.

Egy udvarhelyszéki atyafi a segesvári vásárról visszatérőleg utközben kedves komájával találkozik, s ez bizalmasan kérdi:

- Mit vásárolt ked komám?
- Zabot — mond amaz sugva s tenyerét szájához illesztve, hogy a szél el ne kapja a szót.
- Mondja ked jobban, mert nem hallom.
- Zabot — sugja az ismét, komája füléhez hajolva.
- Hát miért sugdossa ked ezt olyan nagy titokkal?
- Hogy meg ne hallják a lovak — felel a koma nagy ovakodást tetteve.

## A „Presse“ levelezője Szliácson.

Jó nép volna ez a mágyar,  
Barátságos, szives nyájas,  
A férfiak mind szakállas,  
Az asszonya mind oly bájos.

Viselnek már pantalon is,  
S ruháikon semmi czafrang,  
Egymás közt németül beszél  
Ura, grófja, s a mi csak rang.

Tánczolnak már valczert, polkát,  
Elhagyták a hegyke csárdást,  
Cotillion vortánczerkényt  
Láttam kitünni sok mágnást.

Isznak sört is, és megvallják,  
Hogy sokban nem volt igazok,  
A mik voltak: már megtérték;  
Bizonyára már nem azok.

Szépen politizálnak is,  
Mennének már akárhova,  
Csak azt várja mind hogy hívják;  
Be is van fogva a lova.

Mindenre készek! Oh lehet  
Őket jól kapacitálni,  
Csak egyre nem, a mi legfőbb:  
A „Presse“-re praenumerálni.

K-s M-n.

## Borkorcsoolyák.

*Purista vendég. (Sörházban.)* Pinczér! fizetek. Megettem fél barna hallgatót eczettel, olajjal, vörös hagymával, s megittam három eszizmat.

*Pinczér* (a ki ismeri vendége izlését). A halbete Braunschweiger is 10, drei stiefel 36, = 46 kr.

*Vendég.* Ember vagy Venczel, csakhogy legalább érted, ha nem tudod is beszélni a *tiszta* magyar szót.

Egy diszes öltözetű fiatal ember uti levelet adatott magának. „Miféle mesterség vagy foglalatosság?” kérdé a tisztviselő. „Én hajművész vagyok” . . . . . „Pontosabban s értelmesebben fejezze ki magát: fodrász vagy kefekötő?” —

„Brummer úr, mért hordja ön mindig azt a kopott régi kalapot?” — „He, he, he! mert a feleségem soha sem jön velem, mikor ebben a gyönyörű cylinderben megyek ki.”

## A tiszteletbeli tag.



*Biró.* Hát te, semmirekellő! valld meg, te is a Patkó bandájának tagja voltál?  
*Delinquens.* Kérem alásan, én csak *tiszteletbeli* tag voltam.

### Még egy replika a „Velencei éj” ügyében.

A processus a következő stadiumokon ment keresztül:

A publikum pört indított a császárfürdői rendezőség ellen, az elmaradt igéretékért.

A rendezőség nyilatkozott, hogy ő nem bűnös, csak két tagja vett benne részt.

Két tag nyilatkozik, hogy ők sem hibásak, hanem Mayer, a tüzijátékos, a ki nem jelent meg.

Tüzi játékos is tiltakozik, hogy jött volna ő, de nem küldött érte a két tag csónakot a Margitszigetre.

Most már várjuk a két tag replikáját, mely szólni fog eképen:

„Hát hiszen, mi azt hittük, hogy ön azon a kötélen fog átjönni Blondinnal!”

## A kölesön kért koszorúk.



Tiszteli a kisasszony a kisasszonyt, hogy adná oda kölesön ma estére a jutalomjátékára azokat a koszorúkat, a miket a kisasszony a tegnapi jutalomjátékán kapott; majd azután a holnap esteli utolsó felléptén az én kisasszonyom visszahajigáltatja megint ezeket a kisasszonynak.

### Vállalkozási szellem.

Rózsabokor is vet árnyat, —  
Szerellemmel jár a bánat;  
Halvány arczod kipirúl, csak  
Szivecskéddel boldogúljak.

Tudom kincsem, zokon esett,  
Hogy elhagyott a kedvesed;

Egyik helyett itt a másik,  
Beváltom én vallomásit.

Úgy-e kincsem, kis cselédem,  
Olyan gonosz nem volt épen,  
Hogy ámitva, hazudozva  
Házasságot ígért volna?! . .

*Kukoricza Jancsi.*

## Özvegy férfiak.

J. Esztertől.

(Vége.)

Igy multak az évek, Döme Mátyás neve igen ismert és tisztelt lett. De nem volt házi élete. — Alakja, kedélye egészen megváltozott, Tarné nénjét igen ritkán látta, az ő hozzá nem ment, ő se keresté fel, mióta a Pepi leányasszony gazdálkodása ellen szemökbe némely igazságot meg mondott. Nem tehetek róla édes öcsém, ha örökös haragodat veszem is magamra, de ki kell mondanom a lelkelem valót, előre láttam én azt, ez előtt tiz esztendővel, méltatlankodott az öreg nenne, hogy majd ilyenek parancsolgatnak itt.

Akár milyenek, nyelveskedett Pepi, ki bizta rá, hogy mindenbe bele üsse az orrát? Hanem hát nem bánom, el is megyek, keressen más t tens ur, majd meglátja milyet kap, majd elő venne még!

Pepi meg lett marasztva, neki lett igazság adva. Eltelt ismét vagy öt év. — Tarné szemüveggel órán az „Ahitatosság órái“-ból olvasgatott, a mint Matyi nála lassacsán benyitott, a szokásos koczogatás nélkül s leült csendesen, kinálást sem várva.

Tarné szívesen ment elébe, kezét nyujtotta neki, Matyi megfogta a neki nyujtott kezét, engedje meg édes néném, hadd jöhessen el naponként, Lilikém úgy hívogat ide, ez a hajlék nekünk oly jó menedék, nem lesztek terhére, ha itt lakom? kérdé bánatos hangon a szegény özvegy ember. Lilikém helyet se foglal, itt ül az ölemben.

Tarnénak arcán gördültek le könnyei. Édes Matyim, mindig szívesen látott vagy nálam, szólt érzékenyülten. Hallotta ő azt már, hogy az a gonosz Pepi városszerte beszél a gazdája csodálatos maga viseletét. — Akkor az egyszer megpróbálta szót tenni miatta, és megpirongatta öcse jelenlétében a nyelves leányt, de a ravasz leány úgy tudta vinni dolgát ura előtt, hogy neki adott igazat gazdája, és nénjét kerülte. Pepi ármánykodásá elől az aztán vissza is vonult egészen. Többek közt azt is beszélte Pepi, hogy az ő urának minden nap kell tejfölös levest, meg sóskát tojással főzni, heteken át nem eszik mást, néha egy kis borju sültet, hanem darab idő óta a mit a borju sültből meg nem eszik, papirosba takarja, és sajátságos mosolygással a zsebébe teszi, akkor többnyire azt mormogja magában: te akartál engem rászédni, de most én is majd megcsallak.

Dejsz engem rá nem szed! meg nem csal! bizonyodik a gazdaszszony azok előtt, a kiknek ezt meséli. Meg nem csal engem azt fogadom, semmiben, kivált az az egy-két falat hus, kellene is nekem, a mit más meghagy! Azt eszem én a mi szememnek, számnak tetszik, az lenne csak furcsa, ha maradékot enném én! Szegény jámbor, még engem megcsalni!

Matyi azután eljárt nénjéhez csak nem minden nap. Tercsikét ha látta még szomorúbb lett, hanem férjét az orvost néha elhivatta és kérte, adjon neki altatót, de olyat a mitől ne álmodjék.

Egyszer aztán ismét hívatta Sebes Lajost — a ki már akkor rendes és keresett orvosa volt a városnak — nem orvosnak hívatta, hanem násznagynak, tanunak. Szegény özvegy ember!

Hosszan tartó loes-pocs tél volt, Matyi nem kíváncszott ki a szobából, Pepi pedig szüntelen mellette volt, mesélt neki mint valami kis gyermeknek, sokat emlegette Lilikét, milyen szép volt! milyen jó volt! Ő ismerte, mosogató szolgálónak is beszegődött volna hozzá, azért jött most is ide gazdasszonymnak, hogy az alatt a fődél alatt lakhassék, a hol az az angyali teremtés lakott.

Matyi boldog mosolylyal halgatta az ármányos leányt későn, korán, sőt napestig Lilikéjéről beszélni, mily fürgén vitte a kosarkát az ebéddel, mikor még szegények voltak. Akkor az ő papája még kereskedő volt, dicsekedett Pepi, és ő Pepi kisasszony. Az ő stikkolt gallérját is tisztította az a kedves kis Döméné. Mint illett kezébe a téglázó vas; hanem ugyan illett ám az üveges hintóba is gyönyörű mosolygó arczával, hízeltgett Pepi, nem volt a városban oly szép asszony.

Nagyon jól esett az szegény, testben lélekben elgyengült Matyinak, úgyszólva szükséges tápláléka volt, a boldog multról emlékezni; jól esett neki, hogy volt körülötte valaki, kivel mindig Lilikéjéről beszélhet.

József nap reggelén alázatos ábrázattal szólt Pepi: kedves tekintetes ur, én már régi fizetett cselédje vagyok, nem akarom csak György napján itt hagyni, hanem ma van az ideje, hogy felmondjam a szolgálatot, tessék helyettem másról gondoskodni. Én falura megyek olyan házhoz, a hol asszony is van, majd az parancsol nekem, csak azt kell elvégeznem, nem aggódom semmin.

Matyi csak nézett kábultan, az egészből az az ijedség hatása maradt meg, hogy Pepi el akarja hagyni. De hát mi lesz akkor én belőlem? siráncszott szegény.

Már édes tens ur! én nem tehetek róla, én leány vagyok, szerencse váró, nekem a magam becsületére is kell néznom. Ugy is veszett híremet költötték már az egész városban, a tens ur miatt idáig csak szenvedtem, hanem már jövőmről is kell gondoskodnom, csak elme-gyek én falura. Ha tens ur azt akarja, hogy mindég vele legyek, akkor *Ásó! Kapa!* Azt megteheti a tens ur, úgy itt maradok, különben megyek, itt hagyom magára.

Matyi bele egyezett, hogy csak ásó, kapa válassza el Pepitől, csak el ne menjen töle.

Pepi győzedelmes ment maga a tisztelendő urhoz, meg volt egy bácsikája, azt is elhitta, azok elintézték mindent, Sebes Lajosért egy cselédet küldtek, jöjjön násznagynak. Hanem lett szükség orvosra is az esküvő szertartás után, Matyi rögtön össze roskadt, másnap délre halva volt.

Az új Döme Mátyásné pedig elő hozott egy tizenkét, egy hét, és egy három éves leány gyermeket, hogy gyászolják Döme Mátyás édes papát és kísérik ki a temetőbe.

Holta után az emberre mindent rá kenhetnek, tiltakozott Tarné nenne öcse nevében, ő ismerte Pepi életét, de neki nem volt joga beleszólni. Hozhatna biz a már husz esztendő gyereket is, állította a nenne.

Hanem, hogy Döme Mátyást halála után minél jobban bepizskolják, ott termett Bécsből egy sápitozó vén asszony egy tátott száju suhanczal, ime ez az ő unokája Döme Mátyás fia, el is vette volna az ő leányát,

de az meghalt, mikor ez a kedves fiu született, akkor küldött is Döme ur ötezer forintot ő neki, itt a levele a miben küldte, sajnálja, hogy meghalt Emilia. Tessék elolvasni. Hanem gyerekről nem volt szó a levélben, arról se, hogy mitől halt meg Emilia.

Olyan levélre szólt az a válasz, melyben ez a vén asszony Döme urat menyre, földre kéri valami segítségért, mert leánya meghalt a ki őt kézi munkájával tartotta; az ő jó szívét pedig szerencsés volt az alatt az egy év alatt, míg beteg gyermekével nála szállásolt megismerni. Most már neki sem gyermeke, sem kenyerere, segitse hát valamivel.

A jó szíviü gazdag Döme Mátyás küldött neki öt-ezer forintot, pár vigasztaló sor kíséretében. Jól esett szívének, hogy pénzével vigasztalhat valakit.

Ha Döme Mátyás azt a levelet elvetette vagy ha Pepi elkeveri, rá nem akad, hogy rögtön kitörölhesse szemeit vele a követelőknek — egy gyermekrészt ki ván legalább is az öreg asszony. Lesz belőle piszkos pör. Hurczolják Döme Mátyást halála után.

### Az már más.

Egy magyarfaló lap írja: most olvassuk a Lloyd-ban, hogy egy becsületes embernek, az alatt mig egy Dunábaugrott nőszemélyt saját élte koczkatásával kiszabadított, a parton lerakott öltönydarabjait ellopták. Az immoralitás és civilizálatlanság legfőbb fokára mutat ez eset Magyarországon.

Másnap aztán következett egy kis helyreigazítás. Egy kis tévedés történt tegnapi notitiánkban. Történetesen a *Wiener Lloyd* dot Pesther Lloydnak néztük. Hja bizony ilyesmi nagy városban megtörténik; kivált Bécsben, a hol annyi idegen ajku népesség lakik.

### Eredeti megkövetési minta.

Gazembernek neveztelek: — az igaz; — becsületes ember vagy: — én hazudtam; — bocsánatot kell tőled kérnem: — nagyon sajnálom. —

### Névváltoztatási tréfa.

Egyik szomszéd megyéből tudósít bennünket egy jóakarónk, hogy egy Gutmann Mór vezetéjü férfit, nevét megakarja változtatni Jókaira: — ne engedjük; mert akkor két Jókai Mór lesz a világon. Nem tiltakozom biz én; — engem, tudom, nem csuknak be azért, a mit ő fog írni; — de hogy ötöt nem csukják-e majd be azért, a mit én írok, azt már nem tudom.

### A roszakaratlan sziszegés.

Füreden, mikor egy színész, vagy színésznő végig megy a sétányon, mindenütt hall a háta mögött bizonyos sajtáságos sziszegést a közönség közt, mig vég-

re rájön, hogy ez onnan támad, mert egyik ember a másiknak mondja: „Ez színész.“ A három sziszegő mássalhangzó.

Vénülő szépek dicsekednek olykor olykor szerelmes levelekkel, mint a városkapuk befalazott ágyúgolyókkal.

### Praeservativum.

Szörnyűködve irodalmunk  
Óriási hanyatlásán,  
Ha egyszer kritikát írál  
Kis Kalauz kis hasábján;

Ha dicsérsnél *öreg* író  
Lapban, avagy élő szóval,  
S *fiatal hőst* egyet kettőt  
Emlegetnél nagy hűhóval;

Ha sértő novellát írál  
Bródi Zsigmond Látésőjébe;  
Vagy satyrát egyről-másról  
Üstökösnek üstökére;

Kávéházi hősökről ha  
Jankónak képtervet adnál:  
Akkor édes jó barátom  
Valamiről gondoskodjál.

Neved első *egy* betűjét  
Írd csupán *czikked* aljára,  
S legyen *öcséd* martialis,  
Rettenetes bajvivásbá.

Aztán fogd rá, hogy ő írta,  
Hogy ő mondta, hogy ő tette:  
S nem ejtenek többé egy szót,  
Egy árva szót sem felette.

Sz. Á.

### Műfordítások.

— Der Kaiser von Russland hält sich gerne auf im Lager bei Krasznoe Szelo.

Az orosz császár szeret a Kraszna vármegyei táborban mulatozni.

— Der Mensch hat sehr viel dummes Zeug im obern Stock.

Ennek az embernek sok ostoba szövete van az első emeleten.

## Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



ORÁCULUM. Miért borotválkozik sok ember? ezért, hogy a szakállja ne figyelmeztessen rá, hogy férj!

— — Az olaszországi Dante Comite üdvözlő iratot intézett a Szász királyhoz, mely ezen szavakkal kezdődik: „Isten tartsa meg Németországot.“ — Majd abba még Bismark is beleszól, hogy ki *tartsa meg* Németországot!

— — Egy pesti házi úr bizonyos nagy zajt okozott, főbérlnök adta át a házát bérbe; ő maga is bennlakott a házban. A következő évnegyedben aztán a főbérlnök úgy felrugtatta a házi úrnak tulajdon szállását, hogy az kénytelen volt saját házából kiköltözni. Így lehet valakit a saját házából kistájerolni!

— — Feljött egy vidéki tisztelendő úr Pestre, a hol nem volt még világi életében soha; és a mióta a debreczeni kétemeletes kollégiumot elhagyá, nem is igen látogatott meg semmiféle várost. Midőn az üllői úton végig hajtattván, kitekint az ekhólól, s meglátja azt a sok kétemeletes házat, elégült ábrázattal fordul utitársához, mondván: „soha sem hittem volna, hogy ennyi kollégium legyen a mi részünkről, ezen a Pesten.“ (Rá fogják ám az ilyent az emberre azok a gonosz nyelvek).

— — Most végezték be Franciaországban egy megszökött gályarabnak a pörét, a ki négy embert legyilkolt egy kastélyban. (Azt várom, hogy hogyan csinál már most ebből a gályarabból Hugo Viktor polgármestert?)

— — A varsói orosz hivatalos lap egyszerűen jelenti: egy vadászatról hazatérő katona, bizonyosan nem akarván üres tarisznájával kerülni társai elé, a mint a város végén meglátott két zsidó gyermeket egy

padon ülni, kapta a puskáját s mindakettőt agyonlötötte. Annyit azonban az igazság érdekében meg kell jegyeznünk, hogy a hatóság, daczára annak, hogy a zsidógyerekek azon madarak közül, a mikre Augusztusban vadászni szabad, nincsenek törvényesen kivéve; mégis a két elejtett fiút — megenni nem engedte. Egyébiránt bizonyítja a Rouher miniszter ur által magasztalt democrat szellemet Oroszországban eléggé az, hogy a zsidógyerekekre vadászni szabad. Ennél nagyobb szabadságot csakugyan kívánni sem lehet.

— — Hiába! a mi egyszer garántérozva van, az már aztán meg van garántérozva. A szebeni vasutért jótáll *Pikk Héring* ur két millió forint áru váltóval; *Pikk Héring* ur váltóit embereli a londoni *ottomán bank*; — az ottamán bank basisául szolgál a *moldwalachiai* birodalom financiaiája; a moldwalachiai státuskinces intabulálva van a török szultán *hattihomályomára*, s a török birodalom maga be van telekkönyvezve a *Mahomed próféta alkoránjál*a, a kinek még annyi biztositék sem elég, annak aztán nem tudom, hogy mi kelleme meg?

— — Milyen jó *magyar* neveik vannak ezeknek a francia városoknak, például azt, a hol az a nagy gyilkosság történt, úgy hívják, hogy „Lábast ide!“

## Korszerű hirdetémények.

Alulirott legújabb megnyílt gépgyárában igen jutányos áron kaphatók közzénnel fűthető

**KEMENCZÉK,**

az idei dinnyék megérlelésére;

valamint jeles

**CSÉPLŐ-GÉPEK**

melyek még az idei szőlőt is képesek lesznek **kiverni**; ajánljuk különösen mindenki figyelmébe, ritkajelességü

**ÖRLŐ MALMAINKAT**

a mikbe feljül beletölti az ember *a búzát* s alul *váltók* jönnek ki belőle, *szetendők felesztendő mulva*

**a minimál árak**

szerint számítva, Pesten

**Kakas Márton és társa.**

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felölös szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*